

[Maisted]

Spørgeren henviser til artikel i B. T. (den 12. august 1985, G. Bendixen) angående skattevæsenets behandling af en arkitekt, der ikke gik hurtigt nok til og fra arbejdet.

Historien er grotesk, men det uhyrlige ligger i, at arkitekten ikke tør stå offentligt frem og fortælle om skattevæsenets overgreb af frygt for yderligere at fornærme skattemyndighederne, med hvad deraf kan følge.

Det er endnu et eksempel på, at skattemyndighederne udgør en stat i staten. Læren må være, at skatteyderne aldrig bør gå til møder med skattevæsenet, men udelukkende udveksle synspunkter skriftligt.

Når skatteyderne føler, skattevæsenet går for vidt, bør de gå til politiet og pressen.

Det er kun offentlig omtale, der kan stoppe overgreb og samtidig fjerne skatteydernes frygt for repressalier fra skattevæsenets side.

Skattevæsenets rolle som uindskrænkede magthavere bør stoppes.

Svar (22/8 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Baggrunden for spørgsmålet er en sag om berettigelsen af fradrag for kørsel i egen bil mellem hjem og arbejdsplads.

Indtil 1. januar 1985 var det afgørende for fradragets størrelse, om offentlig befordring kunne anvendes til transporten. Hvis dette var tilfældet, kunne fradraget højst udgøre udgiften til billigste offentlige transportmiddel, uanset at skatteyderen benyttede egen bil.

Ved afgørelsen af, om offentlig befordring kunne anvendes, var der udviklet en praksis i administrationen og ved domstolene, og der blev bl.a. lagt vægt på, om tidsbesparelsen ved brug af egen bil udgjorde mindst 2 timer om dagen.

Den af spørgeren omtalte sag viser ganske godt, at disse regler var uholdbare. Der har i tidens løb været ført mange ørkesløse diskussioner mellem skattemyndighederne og skatteyderne om berettigelsen af fradrag for kørsel i egen bil. Skatteinspektørforeningen rettede af samme grund henvendelse til mig for at få ændret reglerne.

Befordringsfradragsreglerne er imidlertid ændret med virkning fra 1. januar 1985. Fradraget er nu uafhængigt af afholdte udgifter og af den valgte transportform. Fradrag kan foretages med en kilometertakst, og grundla-

get for udmålingen af strækningen mellem hjem og arbejdsplads er den normale transportvej ved bilkørsel.

Det ovenfor nævnte må også være spørgeren bekendt, og jeg finder det derfor mindre rimeligt nu at fremdrage denne gamle sag og bruge den til et massivt angreb på skattesystemet. Jeg går i øvrigt ud fra, at det er spørgeren bekendt, at skatteyderen fik medhold ved landsskatteretten, som er en del af skattesystemet.

Jeg kan endelig tilføje, at spørgeren stemte imod forenklingen af befordringsfradraget.

Spm. nr. S 1587

Til *socialministeren* (15/8 85) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Hvad kan oplyses om udviklingen i kapaciteten af sikrede afdelinger og stuer for unge kriminelle under 18 år på socialpædagogiske institutioner?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Postens artikel om problemet den 12. august 1985 synes det at forholde sig således, at intentionerne bag bistandslovsændringen i 1984 ikke opfyldes og specielt ikke opfyldes i henseende til det jyske område.

Svar (23/8 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1380, blev der i januar 1985 truffet aftale med amterne om en ganske betydelig udvidelse af det hidtidige antal pladser for 15-17-årige til brug for varetægtsurrogatanbringelse (23) med i alt 19 pladser.

Bortset fra de aftalte 5 pladser i den nordøstlige del af Jylland er samtlige af disse nye pladser etableret inden årets udgang.

Jeg har over for Amtsrådsforeningen indskærpet, at aftalen om udvidelse af antallet af døgninstitutionspladser snarest muligt må føres ud i livet, og agter - jfr. besvarelsen af spørgsmål nr. S 1380 - fortsat at følge dette op.

Spm. nr. S 1588

Til *ministeren for Grønland* (15/8 85) af: